

Ուխտագիրք եղեն միմեանց, խորհեցան խորհուրդ
միարան,

Եւ չու արարեալ զնացին ի Դավրէժ ի քաղաք շահաս-
տան.

Ղարչըղայ Սանին զիպան, տուրեւառ խօսիւք շատացան,
Թէ այր մի օտարական մեզ լինի պատճառ խանդարման:

Այլ նա ի վերին խնամոցըն մարդապէս կոչեաց ի յա-
տեան,

Ասաց, Թէ Քահանայից չէ պատե՛հ կալ անմիարան.

Վասն որոյ փոշիմանեալ եւ ինքեանց մեղադիր եղան.
Եկեալ թողութիւն առին, ակամայ կամօք հաշտեցան»:

Նոյն տարւոյն սկիզբը պատահած էր Պօ-
ղոս եւ Մովսէս վարդապետներու կալանաւո-
րումն եւ Շահէն տուգանքի ենթարկումը,
որուն մասին խօսեցանք վերը:

Հազիւ անցած էին փորձութեան այս
օրերը, որոնք չէին կրցած ընկճել վարդապե-
տին անխախտ կամքն եւ անվեհեր նկարա-
գիրը, երբ պատահամբ իրարու հանդիպե-
ցան վարդապետն եւ Սահակ եպիսկոպոս,
Մելքիսեղեկի եղբորորդին «եւ այլք եւս ի նո-
ցին համախոհացն»: Ասոնք «յովով աւուրս»
խոշտանդեցին վարդապետը, պահանջելով որ
վերջ տայ քարոզութիւններուն: Բայց նա չէր
ուզեր տեղի տալ: Հակառակորդները ստիպե-
ցին սակայն, որ տայ մահամետականներուն եր-
կայութեան գրաւոր խօսք, «Թէ այսուհետեւ
քարոզես՝ լինիս թշնամի թաղաւորին եւ մա-
հու եւ սպանման պարտական»: Անճար մնա-
լով վարդապետը, ստիպուեցաւ տալ ստորա-
գրութիւնս. «Ես Պօղոս վարդապետ ետու ձե-
ռագիր՝ այսուհետեւ ոչ չըջիլ եւ ոչ քարոզել: